

med Taalmodighed! Vi skal forhaabenlig dog inte opstaa med dem i Evigheden.«

*

*

*

Per havde ikke Ro paa sig til at blive i Sengen længer end til den næste Morgen; og efter endnu et Døgn's Forløb tog han hjem til sig selv. Kort efter begyndte Forelæsningerne og Øvelserne paa Landbohøjskolen, og han forsvandt atter helt i sit Arbejde.

Den Paamindelse, han havde faaet, om at tage Vare paa sig selv, var han dog ikke overhørig. Hans Dag vedblev vel at være lige lang; men han indrettede sig med mere Forstand, undte sig Tid til Hvile, gik sine regelmæssige Spasereture og søgte Adspredelse i sin Ensomhed ved paa Pebersvendevis at iagttage og anstille Betragtninger over Livet, som det rørte sig om ham. Udenfor Frederiksberg Have og Vejene deromkring kom han dog ikke eller i hvert Fald kun om Søndagen, naar han tog ind til Byen for at gaa i Kirke. Han havde stadig en Sky for den østlige Byende og undgik ethvert Møde med gamle Studiekammerater eller andre Bekendte. Engang i en Sporvogn var han kommen til at sidde skraas overfor en af sine forhenværende Medstuderende, hvis overraskede, maabende og usikkert smilende Genkendelsesudtryk havde gjort ham saa nervøs, at